

פחד דוד

עלון שבועי בעניני פרשת שבוע

אשדוד: רח' האדמו"ר מבעלזא 43 טל. 08-8566233 פקס. 08-8521527
ירושלים: רח' בית וגן 8 טל. 02-6433605 פקס. 02-6433570

יו"ל ע"י מוסדות "אורות חיים ומושה" ישראל
בנשיאות בנש"ק טורינו ורבינו הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א
בן הצדיק המלוב"ן רבי משה אהרן פינטו זצ"ל ונכד הצדיק הקדוש המלוב"ן רבי חיים פינטו זיע"א

עלון מס' 585

משכיל לדוד

פרשת לך לך

שיחה שבועית לפרשת השבוע מאת מו"ר הגה"צ רבינו דוד חנניה פינטו שליט"א

שאברהם אבינו אהב את הנסיונות; נתנסה בעשרה נסיונות ועמד בהם (אבות ה, ג), שכן ראה בהם הנאה וטובה מוחשית שמטיבין עמו מן השמים, ודבר זה היה לו לתענוג. וכדבר הזה מצינו גם אצל דוד המלך ע"ה, שאמר (תהילים קיט, עא) "טוב לי כי עונתי לכמען אלמד חוקיך". דהיינו, דווקא על ידי היסורין והעינויים הבאים עלי, אני מרגיש כי אוהבים אותי מן השמים, לשלוח עלי יסורין ועינויים, בבחינת חביבין יסורין. לא כאותם אנשים ח"ו שפורקים מעליהם עול מלכות שמים בשעה שבאים עליהם יסורין או נסיונות. שכן הם מתרעמים על ה' על כל דבר רע שבא עליהם, ואינם רואים בזה חסד ה' להטיב עמם על ידי יסורין בעולם הזה, כדי שבכך יזכו לחיי נצח בעולם הבא.

ודוגמאות רבות לדבר. אנשים כאלו אשר מתרעמים על יסורין, כאשר הם רואים גבאי צדקה הבאים למולם, הם בורחים מהם כמפני אש, סוגרים בפניהם את הדלת, וחושבים אותם למלאכי חבלה אשר באו לחבול את רכושם, ואינם רואים בזה חסד עליון כי מן השמים מזכים אותם לעשות צדקה, אשר דווקא היא מצילה אותם, כמו שנאמר (משלי י, ב) "וצדקה תציל ממות". או שמזכים אותם להיות שותפים להקב"ה על ידי קיום החסד עם הנוקדים. ואף אם הם כבר נותנים צדקה, אינם מרגישים שעשו עמם טובה מן השמים להיות שותפים בהחזקת מוסד פלוני וכדו', אלא מרגישים כמקופחים ומנוצלים.

כמו כן. כשאדם הולך לפתוח את חנותו למסחר, ודווקא אז מבקשים ממנו להכנס לבית הכנסת כדי להשלים מנין, לפעמים הוא מרגיש מקופח ומנוצל, ולבו נשבר בקרבו על מה ש"זימנו" לו מצוה זו דווקא כעת מן השמים, זאת במקום שירגיש בלבו הנאה גדולה, על שזיכו אותו מן השמים לעשות מצוה כה חשובה כהשלמת מנין לתפילה. אבל דרכו של אברהם אבינו ע"ה היתה שונה, ואת הדרך הזאת כבש לבניו אחריו ולכל הדורות. ללמד לכל יהודי שכאשר יאמרו לו "לך מארצך", דהיינו, להתרחק מהארציות שהם הבלי עולם הזה ותענוגיו, וללכת למקום אחר, למקום של רוחניות ללמוד ולשמוע שיעורי תורה, עליו להרגיש שעושים עמו חסד גדול מהשמים לזכותו במצות לימוד התורה.

ולכן, גם כשיבואו אליו למשל גבאי צדקה להתרימו לדבר מצוה, עליו לראות בזה זכות גדולה מהשמים, ולדעת שהעושר אינו שייך לו כלל, ומן השמים זיכו אותו במצוה רבה זו, לסעוד ולסמוך לנוקדים, לבני תורה ולנזכרים. ואם מבקשים ממנו לעשות מצוה דווקא בשעה שהוא ממהר לעסקיו, אל ירגיש מקופח ומנוצל אלא ישמח על שזיכו אותו מהשמים לקיים מצוות. ואת זה לימד אברהם אבינו ע"ה לכל הדורות.

את מי מפחידים גבאי הצדקה?

"ויאמר ה' אל אברם לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ

אשר אראך". (בראשית יב, א)

פירושו של רש"י: "לך לך, להנאתך ולטובתך". טעון לכאורה ביאור: הן ברור הדבר כי אברהם אבינו לא חיפש הנאות וטובות מבורא העולם כדי להסכים ולצאת מארצו ולעזוב את מקומו, שהרי אמרו (אבות א, ג) "אל תהיו כעבדים המשמשים את הרב על מנת לקבל פרס". ואם כן, מהי הכוונה בדברי הקב"ה אל אברהם לך לך להנאתך ולטובתך. שהרי משמע כי ח"ו ללא ההבטחות מבורא עולם לא היה עוזב את ארצו והולך.

ונראה בביאור הדבר. אברהם אבינו ע"ה ידע כי תפקידו בעולם הזה הוא רק ללכת בעבודת השי"ת, ומעבודתו את השי"ת צמחה לו רק טובה גדולה. שכן הוא הרגיש הנאה רוחנית גדולה מכל הקשור בעבודת ה'. כלומר, אברהם הרגיש שמן השמים עושים עמו טובה גדולה וחסד עצום במה שמזמנים לו מצוות. ואכן כך היתה הרגשתו בשעה שעשה נפשות בחרן, גייר גויים והכניסם תחת כנפי השכינה (בר"ד לט, יד). דהיינו, הוא הרגיש שעושים עמו חסד במה שמזמנים לידו נפשות אלו להחזירם בתשובה, וזאת היתה הנאתו וסיפוקו.

אם כן, בשעה שהקב"ה ציוה אותו לעזוב את כל זה ולצאת מארצו וללכת אל ארץ לא נודעת, היה זה עבור אברהם נסיון גדול מאד, לעזוב מקום בו גדל והתגדל, בו למד ולימד. שהרי שם נתקדש שמו של השי"ת ברבים, ושם ספג אברהם הנאה, אושר ותענוג רוחני.

לכן בא הקב"ה והבטיח לאברהם אבינו ע"ה, שבדרך שאדם רוצה לילך בה מוליכין אותו (מכות י:). כלומר, כמו שבחרן היתה לו הנאה גדולה כשנזדמנו לידו מצוות רבות, אזי גם שם, אל הארץ אשר אראך, יזדמנו לידו מצוות רבות לאלפים, והוא ישמח בקיומם. ובפרט במצוות הליכה של ד' אמות חדשות בארץ ישראל, שהיא מצוה בפני עצמה (בבא בתרא ק, ד), דבר שלא קיים בחרן. בכך ירגיש שוב תענוג רוחני עילאי גדול, על שמזדמנות לידו מצוות רבות.

הוא שאמר הקב"ה לאברהם: לך לך להנאתך ולטובתך. דהיינו, על ידי שיעמוד בנסיון של "לך מארצך וממולדתך אל הארץ אשר אראך", על ידי זה ירגיש הנאות וטובות, שיזדמנו לידו מצוות רבות, וירגיש כי עושים עמו טובה מן השמים. משום כן מצינו

»» המעוניין לקבל את העלון בדוא"ל ישלח הודעה לכתובת: p@hpinto.org.il ««

פרשת לך לך ח' השון תשע"ב

ירושלים	תל אביב	באר שבע	הדלקת נרות	
16:12	16:27	16:30		
17:24	17:26	17:27		מוצאי שבת
18:03	18:00	18:01		רבינו תם

הילולא דצדיקיא

ח - רבי נחום מהורדנא	יב - רבי זאב וולף (תלמיד הבעש"ט)
ט - רבי שמעון שקאפ, מח"ס שערי יושר	יב - רבי יהודה צדקה ראש ישיבת פורת יוסף
י - רבי רפאל אהרון בן שמעון, מח"ס נהר מצרים	יד - רבי אברהם אלימלך הי"ד, האדמו"ר מקרלין סטולין
יא - רחל אמנו	

רחל מחפה על בניה

סיפור מופלא לכבוד
יום הילולת רחל
אמנו ע"ה

הסיפור התרחש בסוף חנוכה. הרב מרדכי אליהו זצ"ל יצא בפעם הראשונה מבית החולים.

הוא יצא בכל יום לכמה שעות, ובלילה היה חוזר

לבית החולים להמשך טיפול, עד ששוחרר לביתו ממש. בכל יום משלושת הימים האחרונים, בצאתו מבית החולים, הרב היה מבקש ללכת לקבר רחל, שם היה מתפלל ואחר כך חוזר לבית החולים. לא ידענו למה. אבל כך הוא ביקש, וכך אנחנו עשינו.

לקראת סוף חנוכה התחיל מבצע "עופרת יצוקה", ולקראת סוף המבצע התחילו להגיע שמועות עקשניות על כך שחיילים ראו במקומות שונים אישה שהדריכה אותם לא להיכנס למקומות ממוכדים. כשנשאלה, היא אמרה להם שהיא "רחל אמנו". זה נשמע מאוד דמיוני. רחל אמנו, שנפטרה לפני אלפי שנים, פתאום מופיעה?

עקבנו קצת אחרי השמועות והסתבר שמאחוריהן עומדים אנשים. לא אחד ולא שניים. לא אנשים חולמניים שעלולים לטעות בין דמיון למציאות. קצינים בעלי אחריות. חיילים לוחמים. אנשים שמבדילים היטב בין מציאות לדמיון.

אחד הסיפורים מופיע כאן לפניכם מפי דוד עזרא, אבא לחייל מגדוד הצנחנים, שסיפר כך:

המפקד אמר להיכנס לאחד המבנים לטהר אותו. ידענו שבמבנים הללו עלולים להיות מחבלים. הם התכוננו זמן רב לבואנו והכינו לנו מארבים. המטרה העיקרית שלהם היתה לתפוס חייל שבי חי, להפוך אותו לגלעד שליט מספר 2.

התקדמנו לאט ובטוח. נזהרנו ממקומות שבהם היו עלולים להיות מארבים, אבל אי אפשר שלא להתקדם כלל. היינו נכנסים לבתים באבטחה גדולה. מטהרים אותם וממשיכים הלאה.

יום אחד קיבלנו פקודה להיכנס לאחד הבתים הנטושים. פעלנו בנוהל הרגיל. דפיקה בדלת, מתכוננים לפריצה. לפתע מופיעה מאחורינו אישה ואומרת לנו בעברית: "אל תכנסו. זה ממולכד".

לא ידענו מי היא. אבל הייתה לנו הרגשה טובה מונה. "אל תכנסו מפה", היא מצביעה על הכניסה שרצינו להיכנס דרכה, "תיכנסו מסביב". לא יודע למה שמענו לה, אולי בגלל שהרגשנו שהיא מדברת אלינו באהבה, ברחמים. עשינו מה שהיא אמרה. הבית היה ריק אבל ממולכד. אם היינו נכנסים מהדלת שדרכה רצינו להיכנס - היינו עלולים להיפגע ואולי אף להיהרג.

בסערת המלחמה לא היה לנו פנאי לשאול שאלות מיותרות. מי האישה הזאת? אולי היא יהודיה שנשואה לערבי? אולי היא נשואה למשת"פ? המשכנו בסריקות, בית אחר בית, והנה שוב אנחנו רואים אותה מסמנת לנו: לא להיכנס מפה. לכו משם!

הפעם נזהרנו מאוד לעשות מה שהיא אמרה לנו, אבל לא פספסנו. שאלנו אותה: "מי את?"

"רחל, אמה שלכם", היא אמרה לנו בחיוך מאיר. "אל תדאגו. אני אתכם תמיד". אמרה, הסתובבה ונעלמה.

כששאלו את הרב זצ"ל אם הסיפור הזה יכול להיות, הוא אמר: בוודאי. הרב גם סיפר על הרה"ג יהודה פתיה זצ"ל, שהתפלל בקבר רחל עם מניין של מקובלים לעצור את צבאותיו של רומל.

רומל היה מפקד בצבא הנאצי שכבש עם חייליו את מדינות צפון - אפריקה והתקדם לכיוון מצרים, ולא היה מי שיכול לעצור אותו. הצבא הבריטי היה בימים ההם בנסיגה אחר נסיגה. רומל כבר עמד בשערי ארץ ישראל, תוכניתו היתה לכבוש את הישוב היהודי בארץ ישראל ולשים אותם תחת חוקי הגזע הנוראים של היטלר. באותה שעה שהם התפללו לעצור את מזימת ההשמדה הזאת בקבר רחל ובקבר רבי יעקב אבוחצירא בדמנהור, ראה הרב פתיה את רחל אמנו מתפללת אתם בפועל ממש. הוא אמר למתפללים: "אני רואה את רחל מתפללת יחד אתנו ופניה לכיוון מערת המכפלה". הוא ראה והם לא ראו, אבל כולם הרגישו את נוכחותה.

הוסיף הרב אליהו ואמר: "הייתי שם בקבר רחל לפני כמה ימים ואמרת לי: הבנים שלך הולכים כעת להילחם. לכי תעזרי להם. הם הבנים שלך!"

יש שואלים: איך זה שרחל אמנו נגלתה בימינו? איך זה שהיא מתגלה לכל כך הרבה חיילים בבת אחת? איך בכלל מדלגים על כל כך הרבה שנים מימיה ועד ימינו? ירמיהו רואה את רחל בשעת גלות בית ראשון. אלפיים שנה אחרי פטירתה, רואה אותה בוכה על בניה (ל"א, י"ד): "כה אמר ה' קול ברמה נשמע נהי בכי תמרורים רחל מבכה על בניה מאנה להנחם על בניה כי איננו". המראה שרואה ירמיהו הוא לא חזיון תעתועים. הוא רואה תפילת אמת של רחל. תפילה שה' שומע לה. שומע, מבטיח ואומר: "כה אמר ה' מנעי קולך מבכי ועיניך מדמעה כי יש שכר לפעלתך נאם ה' ושבו מארץ אויב ויש תקוה לאחריה נאם ה' ושבו בנים לגבולם". זו הבטחה שמתקיימת בימינו. מתקיימת ומתממשת בימינו באמצעות החיילים ההם. איך היא לא תהיה שם?

החיילים ש "ראו" את רחל - חוו חוויה של אמת. במציאות של חיילים שמוסרים את נפשם - זה יכול לקרות. בשעה של מסירות נפש, בשעה שאדם נמצא עם עם ישראל בפועל ממש - זה קורה. זה היה פלא אם רחל לא היתה שם, לעזור לבנים שלה. ("אביהם של ישראל")

תולה ארץ על בלימה
נצור לשונך

לזכות את הרבים

טבענו עד עתה. וכמו שכתב השל"ה רמז לזה מהפסוק "לא תלך רכיל - בעמיק", וגם יראה לזכות את הרבים בלשונו ולהוכיחם ולזרזם לתורה ולמצות, ולהביא שלום בין אדם לחברו. ("שער הזכירה")

מי שקלקל עד עתה והחטיא את הרבים בעיניו זה, ורוצה לתקן את נפשו, יעשה כמו שאמרו חכמינו זכרונם לברכה: "הצדיקים, באותו דבר שחוטאים - בו מתרצים". על כן, תחילת הכל, ירגיל את עצמו להתרחק מלישב בחבורות אנשים, היפך

מאוצרו של מורנו ורבנו הגה"צ
רבי דוד חנניה פינטו שליט"א

מן האוצר

**"וַיֹּאמֶר ה' אֶל אַבְרָם לֵךְ
מֵאֶרֶץ וּמְמֹלַדְתֶּךָ וּמְבִית
אָבִיךָ אֶל הָאָרֶץ אֲשֶׁר
אֵרָאךְ".** (בראשית יב, א)

מה ראה הקב"ה לצוות על אברהם שיעזוב את ארץ מולדתו ובית אביו? שמא תאמר, כדי שיוכל לדעת את ה' ולקיים את מצוותיו, אי אפשר לומר כן, שהרי אמרו רבותינו ז"ל (ב"ר לט, יד) אברהם היה מגייר את האנשים ושרה מגיירת את הנשים. נמצא אפוא שאברהם היה מקיים את כל התורה גם בזמן שהיה בחרן, שהרי מתוך שהיה מגייר גרים, הוא ואשתו, על כרחך שהיו הם בעצמם מקיימים את התורה ומצוותיה. אלא, ודאי שלא לשם כך אמר לו המקום שיעזוב את ארצו ומולדתו, אלא ביקש להורות לו לאברהם, שאי אפשר לו לאדם שיהא פוסח על שני סעיפים, כיון שהכיר

שהקב"ה הוא בעל העולם ולא האלילים ח"ו, מיד היה צריך לפרוש מעבודה זרה לגמרי, לצאת מארץ העמים וללכת לארץ הקודש.

יודע היה אברהם אבינו שארץ כנען יש בה קדושה יותר מארץ העמים, כענין שכתב הרמב"ן זצ"ל (בראשית יב, א) אברהם ידע, כי ארץ כנען היא נחלת ה', הלכך אמר לו המקום לאברהם, מיד אחר שהכיר בו שהוא בעל העולם, צא מארצך וממולדתך ומבית אביך, תן דעתך שלא תישאר בארץ העמים שאין בה קדושה, וכיון שאתה נכנס לארץ ישראל, אתה מכיר בי יותר.

כענין שאמרו רבותינו ז"ל (כתובות קי, ב) "לעולם ידור אדם בארץ ישראל, אפילו בעיר שרובה עובדי עבודה זרה, ואל ידור בחוץ לארץ ואפילו בעיר שרובה ישראל, שכל הדר בארץ ישראל דומה כמי שיש לו אלוה, וכל הדר בחוצה לארץ דומה כמי שאין לו אלוה". וכיון שעזב אברהם אבינו את ארץ העמים, היתה הליכתו להנאתו ולטובתו, שהרי חשקו ורצונו של אברהם אבינו היה, להכיר את בוראו יותר ויותר.

מן המעיין

"וְהָאֵמִין בָּהּ וַיַּחְשְׁבֶהָ לוֹ

צִדְקָה". (טו. ו)

עד היכן מידת אמונה ובטחון? במסכת מגילה (דף י"ח) מסופר, כי לא ידעו חכמים מה פירוש הפסוק "השלך על ה' יהבך", עד שסיפר רבה בר בר חנה שהלך פעם במדבר וצוררו על כתפו, משא כבד, ופגע בו ערבי ואמר לו: זרוק יהבך על-גבי הגמל שלי. אז הבינו.

ומסביר רבי אהרן יוסף לוריא בעל "עבודת פנים": חכמים הסתפקו בפירוש הדברים, אם יש צורך להישען על ה' אך גם "לסייע" לו כביכול בנשיאת המשא, או שאפשר להשליך המשא כולו עליו - עד שלמדו ממעשה הערבי, שאמר לו להשליך המשא כולו על גבי הגמל, מכאן שאין צורך כלל "לסייע" כי אם לבטוח בלבד בחסדי ה'.

חיים בפרשה

ממשנתו של רבינו חיים בן עטר זיע"א בעל אור החיים הקדוש

"וְלִישְׁמֵעָאֵל שְׂמַעְתִּיךָ". (יז. כ)

הכוונה להיות שאברהם לא התפלל על ישמעאל, אלא לצד שהוא לבדו זרעו, מה שאין כן אחר שנתן לו ה' זרע משרה אז לא יבקש עוד על ישמעאל, לזה אמר לו הקב"ה "וְלִישְׁמֵעָאֵל שְׂמַעְתִּיךָ" - פירוש קבלתי דברך. והוא על דרך אומרם ז"ל (מכות י"א). "קללת חכם אפילו על תנאי מתקיימת", ו"מרובה מדה טובה ממדת פורענות" (יומא ע"ו).

ולפי מה שפירשתי, שתפלת אברהם על ישמעאל היתה שיהיה צדיק, רמז לו ה' שיחזור בתשובה, כאמרו "הנה ברכתי אותך", שיחזור בתשובה. שהברכה הוא שיהיה נכלל בברוך, וברוך הוא מקור הקדושה. ואמר לשון עבר "ברכתי אותך", הוא מה שרמז באומרו (לעיל ט"ו ט"ו) "תקבר בשיבה טובה". וכן היה, כאומרם ז"ל (ב"ר נ"ט. ז) שעשה תשובה.

"וְהָיָה בְרַכָּה". (יב. ב)

זה שאומרים א-להי אברהם. (רש"י)

במסכת שבת (נה, א) אמרו, שזכות אבות תמה זה מכבר, רק נחלקו שם אמוראים מאימתי בדיוק. והקשו ה"תוספות", הרי יום יום מוזכרים אנו בתפלה זכות אבות - "אלקי אברהם, אלקי יצחק ואלקי יעקב וזוכר חסדי אבות". הכי צד אם כן ניתן לומר שתמה זכות זו ואיננה עוד.

אלא תירץ הגאון רבי ישראל מסלאנט; שתי בחינות ישנן בזכות אבות. זכות אחת היא הנמשכת על-ידי מעשי האדם, לו ולזרעו אחריו, בבחינת 'שומר הברית לאוהביו'. זכות כזו שעמדה לנו מאבותינו משך דורות רבים, נוצלה בחטאינו עד תום, ועליה אמרו "תמה זכות אבות".

אמנם, ישנה גם זכות אבות בבחינת "אור חוזר". דהיינו, שהאבות הם היסוד והשורש האמיתי לכל מעשה טוב שיעשו הבאים אחריהם, לדורותם. זכותם זו עושה פירות תמיד, בלי גבול וקצבה. שהרי לא אלמן ישראל, ובכל דור דור נמצאים אנשים צדיקים, ואפילו פושעי ישראל מלאים מצוות כרימון. והכל מכחם של אבות. ומכיון שזכות אבות הלזו מוסיפים ומגדילים אותה מעשי הבנים, ממילא עומדת היא כזכות מחודשת, גם לבניהם אחריהם.

"אם מחוט ועד שרוך נעל ואם אקח מכל אשר לך". (יד. כג).

דבר לא נטל עמו אברהם אבינו, ואפילו שכר טירחתו לא רצה לקבל. ולאור מה שאמרו חז"ל כי קיימו האבות את מצות התורה עד שלא ניתנה, יש לברר אפוא את סיבת סירובו של אברהם לקחת אפילו שכר טירחה, שהרי יש בכך משום מתנת חנם לגוי, דבר האסור מצד איסור "לא תחנם" - "לא תתן להם מתנת חנם".

ברם, מבאר הרב "חתם סופר" זצ"ל, רדיפה זו היתה כידוע בליל פסח, זמן האסור בקבלה שכר עבודה שנעשתה בו, שכן זהו "שכר שבת" ו"שכר יום טוב". וגם אם יש אופנים המותרים ליטול שכר שבת ויום טוב,

הלא כבר אמרו חז"ל בגמרא מסכת שבת (דף קכ). כי חסידים אינם לוקחים שכר שבת. ומשום כך אפוא נמנע אברהם לקחת שכר שבת. "מחוט ועד שרוך נעל".

ארזי הלבנון

לדמותם של חכמי ישראל

רבי בן ציון חזן זצ"ל

הוראתו של הבן איש חי נפלה עליו כרעם ביום בהיר: הוריו של רבי בן ציון וכל משפחתו מתגוררים בבגדאד, ובכלל הרהר בלבו: מהיכן תבוא פרנסתו ופרנסת בני ביתו? וזאת עלינו לדעת כי באותה תקופה הישוב היהודי בירושלים באותם ימים היה מועט, ורוב המתישבים שם סבלו מקשיים כלכליים.

הפתרון שאותו העלה הבן איש חי, מצא חן בעיני רבי בן ציון: הבן איש חי היה אמור לשלוח לארץ ישראל את החיבורים שהוא כותב. רבי בן ציון ידפיסם, וממכירתם הוא יפרנס את משפחתו.

ואכן בשנת תרס"א יצא רבי בן ציון, לכיוון ארץ הקודש, דרך עדן ותימן. ששה חודשים תמימים שהה בדרך, עד שהגיע לירושלים. כאן בעיר הקודש שלח לו רבו את כתביו והוא טיפל בהוצאתם לאור ומכירתם לציבור. ומהם מצא את פרנסתו.

אינו צריך לרופא

באותה שנה נפגש הנגיד יוסף אברהם שלום, עם הגאון רבי יוסף חיים. יוסף שלום, ביקש לגמול חסד בממונו ולהקים בירושלים בית חולים. הוא פרש בפני הרב את תכניתו וביקש לשמוע דעת תורה.

הבן איש חי קטע את חוט מחשבותיו: "אני מיינן לך לייסד בירושלים מוסד, אשר כל הלומד בו, לא יזדקק לבית חולים. מי שלומד תורה לשמה, איננו צריך ללכת לרופא. עליך להקים ישיבה, אשר בה ילמדו ילדי הספרדים, ורבים מהם יהיו את מנהיגיו הרוחניים של הדור הבא".

הנגיד יוסף שלום נעתר לבקשת הרב, ונרתם בכל כחו להקמת הישיבה. נציגו ונאמנו של הבן איש חי בירושלים לטיפול בהקמת הישיבה וביסוסה, היה אפוא רבי בן ציון חזן. רבי בן ציון רכש מגרש רחב ידים מול הכותל המערבי, ועליו הוקמה הישיבה ששכנה במבנה מרווח ומפואר בהתאם לאותה תקופה.

כאות הוקרה לנדיב, נקבע שמה של הישיבה "פורת יוסף", הלא היא הישיבה הגדולה שהעניקה לעם ישראל בארץ ובתפוצות דורות דורות של תלמידי חכמים, רבנים וגדולי תורה.

השבוע ביום י"ב בחשון חל יום פטירתו של הגאון הצדיק רבי בן ציון מרדכי חזן זצ"ל, מי שהיה ממקימי הישיבה הגדולה והקדושה "פורת יוסף", כשליחו ונאמנו של ראש גולת בבל רבינו יוסף חיים זיע"א

בעל ה"בן איש חי".

רבי בן ציון נולד בשנת תרל"ז בעיר בגדאד שבבבל. והיה תלמידו המובהק של הגאון רבינו יוסף חיים. שם משפחתו המקורי היה "נחום", ובערבית נקראו בשם "מוראד". השם "חזן" ניתן לו, בגלל קולו הערב שבו היה מכבד את ה' בתפילה ופיוטים.

מספרים שבים אחד, כאשר רבי בן ציון יצא מבית-הכנסת הגדול שבבגדאד, והתקדם לכיוון ביתו. המתין לו "שיך" ערבי נכבד ובירך אותו לשלום.

פנה אליו השיך ואמר לו: "ה' חנן אותך בקול ערב, ואני רוצה להציע לך הצעה טובה, ששכרה הגדול בצדה". ההצעה דיברה על כך שהרב ישמש ה"מואזין" (חזן) בבית התיפלה שלהם. הוא תיאר לו בהרחבה את "שכרו הגדול" בג'ננה (בגן העדן) המצפה לו, לאחר אריכות ימים...

רבי בן ציון, נחרד מההצעה המפתיעה, ומיד התעשת ואמר לשיך: "דע לך כי אני זקוק לגמוע עשר ביצים ביום, כדי שקולי הערב לא ייפגם".

"אין שום בעייה", השיב השיך: "אני אתן לך אפילו עשרים ביצים, מידי יום ביומו". יתרה מזאת, הוסיף, כבוד הרב יקבל משכורת גבוהה, ככל שייבקש.

רבי בן ציון החיש את צעדיו, והלך ישר לביתו של רבו ה"בן איש חי" זיע"א, וסיפר לו את המעשה. הרב הופתע אף הוא מההצעה והורה לו כתגובה להזדרז ולעלות לארץ הקודש.

אנשי אמונה תולדות צדיקי משפחת פינטו זיע"א

מבטיח אני לך

שקיות מלאות כסף במטבע זר. והנה באמצע הדרך המשטרה עלתה על עקבותיו, ומרוב פחד החל להתפלל שבזכותו של הצדיק רבי חיים פינטו זיע"א הוא ינצל מהמשטרה.

השוטרים החלו לחפש בכל צרורותיו, הם גם נגעו והחזיקו בשקיות שהיו מלאות במטבע זר, אולם הם לא הרגישו כלום, ממש כפי שנאמר בפסוק "עיניים להם ולא יראו"...

כשהגיע למוגאדור, כך הוא סיפר למו"ר הגה"צ רבי דוד חנניה פינטו שליט"א, הוא פגש את רבי חיים פינטו זיע"א שאמר לו: התפללת בזכות אבותי זיע"א - והצדיק הציל אותך מידיהם.

בשנים שקדמו למלחמת העולם השנייה, החלה כבר האנטישמיות להרים ראש ולזרוע הרס ברחבי העולם. הממשלות חוקקו חוקים שונים שכל תפקידם היה כדי להצר את צעדי היהודים. אחת מהתקנות הללו היתה; מי שהחזיק ברשותו כסף במטבע זר, היה נעצר מיד.

ר' אברהם מויאל, החזיק באותה תקופה סכום גדול של כסף במטבע זר, ומטבע הדברים הוא פחד מאוד.

באחת מנסיעותיו באותה תקופה ממדינה אחרת למרוקו, היו ברשותו